

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

SVTROJICA.MELBOURNE

[СВ ТРОЈИЦА БРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UC...)

[HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 4. ОКТОБАР 2020. ☞ Број 57 ☞ Година II

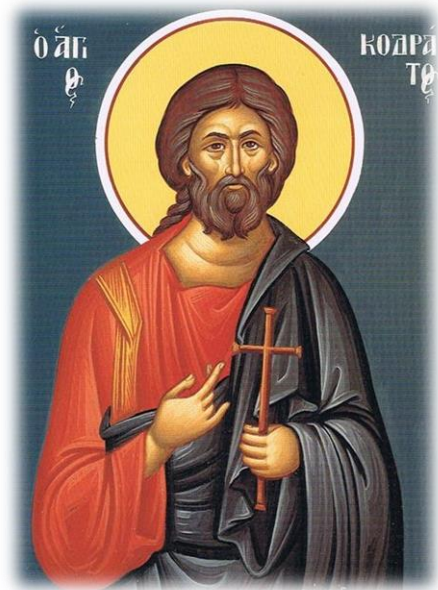
СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА НАРЕДНУ НЕДЕЉУ

НЕДЕЉА, 4. ОКТОБАР / 21. СЕПТЕМБАР 2020. СВ. АПОСТОЛ КОДРАТ ЈУТРЕЊЕ у 9ч; ЛИТУРГИЈА у 10ч	НЕДЕЉА СЕДАМНАЕСТА ПО ДУХОВИМА Глас 8. Јутрење: Јев. васкрсно 6. Лк. 24,36-53 Литургија: Гал. 2,16-20 и 2. Кор 6,16-7,1 Јев. Мк. 8.34-9,1 и Мт. 15,21-28
ЧЕТВРТАК, 8. ОКТОБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ у 18ч
СУБОТА, 10. ОКТОБАР - ЗАДУШНИЦЕ	ЛИТУРГИЈА У 10 ч, ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ у 18ч
НЕДЕЉА, 11. ОКТОБАР СВ. ПРЕП. ХАРИТОН	ЈУТРЕЊЕ у 9ч, ЛИТУРГИЈА у 10ч
ДРЖАВНИМ ПРОПИСОМ БОГОСЛУЖЕЊА СУ ЗАТВОРЕНА ЗА НАРОД И ПРЕНОСЕ СЕ УЖИВО НА ЈУТЈУБУ	

СВ. АПОСТОЛ КОДРАТ

Један од Седамдесеторице. Ученик великих апостола. Проповедао Јеванђеље у Атини, и био епископ најпре у Атини после св. Публија, а по том у граду Магнезији. Беше врло учен у светској мудрости и

апостол Кодрат кроз реч Божју за-
сија им – Јелинима – као светлост
велика, осветли таму, низложи
скверне жртве, скруши идоле, и
разори храмове демонске моли-
твом. Но тама увек мрзи светлост;
тако и незнабошци омрзоше
Кодрата светог, и најпре га ту-
коше камењем, као негда Јевреји
св. Стефана, а по том га вргоше у
тамницу, и не даваху му никако
хлеба све док не испусти душу
своју свету и не пресели се у цар-
ство Христа Бога свога. Св. Кодрат
написао је одбрану хришћанства и
предао је цару Адријану. Та
одбрана толико је подејствовала
на незнабожачког цара, да је овај
наредио, да се хришћани не гоне
без нарочитих кривица. Пострадао
је св. Кодрат око 130. год. Погре-
бен је у Магнезији, где је и поста-
дао. (Пролог)

МИСЛИ ЗА 4. ОКТОБАР

Гњевити се и не тријешити (Пс. 4, 4)

Гњевите се, браћо, на себе и не
грешите више. Гњевите се на грехе
своје, по мислима и делима, и не
грешите више. Гњевите се на са-
тану, *оца лажни*, и не чините више

вољу његову. Гњевите се на грех у
свету и на попирање Цркве Божје
свете од људи безбожних, но чу-
вајте се да грехом грех не лечите.
Гњевите се и на пријатеље ваше
кад греше, но гњевите с намером
да их поправите а не да их већма
озлобите. Гњев пријатеља на при-
јатеља, и родитеља на децу своју –
шта говорим? И Бога на људе –
није бура која чупа дрво из корена
него ветар који укрењује дрво и о-
бара с њега гниле плодове, да би
здрави плодови било што бољи и
лепши. Но нека гнев твој има меру,
да би био лековит а не отрован. А
да би имао меру, држи Бога пред
собом и у гневу свом. Гнев не може
имати јачу уставу и брану од Бога.
Уосталом сваки гнев, који није у

име Бога и
Божје прав-
де грех је. Не
гњеви се за
бес-послице,
него се
гњеви за оно
за што се и
Бог гњеви.
Ако је твоја
воља утвр-

ђена у закону Божје, ти ћеш се

богат благодаћу Духа Светога. Ње-
гов животописац каже о њему:
беше као звезда јутарња посреди
облака (Сирах. 8, 6); облаци беху
тамно јелинско незнабоштво, без
светлости благочешћа; а св.

увек умети гњевити где треба и колико треба. Јер то се не може све ни речима исказати, ни неуком објаснити. Гнев на свом месту дејствује као и милост на свом. О браћо моја, видите ли како су у души нашој положене разне моћи, које човек може по слободној вољи употребити на живот или смрт? Гнев на самога себе никад се не може довољно препоручити. Гле, дивнога призора: нашто год се човек научи више гњевити на себе, то се мање гњеви на друге. Јер занет својим слабостима он туђе или не гледа, или кад их види благо их суди.

О Господе Боже, једини праведни, усади у нас сећање на Дан праведнога гнева Твога, да би се сачували од греха душевног. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. Владика Николај

МИХОЉСКЕ ЗАДУШНИЦЕ

У суботу, 10. октобра текуће године, на Михољске задушнице, врши се помен умрлих. У нашем храму, који и даље остаје затворен за богослужења, одлуком владе државе Викторије, служиће се Св. Заупокојена литургија у 10ч, а у наставку парастос за све упокојене чланове наше парохије као и за све оне чија имена имамо или ћете, ви, драга браћо и сестре, доставити пре поменутога дана. Ако немамо имена ваших милих и драгих, молимо да нам иста доставите на време.

„Са свешћима ујокоји гуше уснулих слују својих Госјоде, свешћенослужитеља, парохијана, приложника, добротворца и кшишора овога храма и учини им вечни ђокој!“

ЦРКВА И ДАЉЕ ЗАТВОРЕНА

Наш храм, одлуком Државе, и даље остаје затворен за богослужења. Остаје на снази одлука од раније, да се богослужења могу вршити због директних преноса, а

да на тим богослужењима могу учествовати само пет особа, укључујући свештеника. То значи да у храм могу доћи само они који се унапред договоре са свештеником о начину њиховог учешћа на богослужењу.

Молимо се Богу да нас ови нови услови, наметнути од оних који мисле да знају како се треба борити против корона вируса, ојачају. Не заборавимо да Бог сваку прилику искористи на добро. Најгору невољу Бог може претворити у неко добро за нас. Потребно је, наравно, веровати у моћ Бога живог, у Његову милост и љубав за род људски. Желимо вам срећне празнике, које прослављамо током долазеће недеље! Призивамо благослов Божији на све вас!

Ваши свешћеници

ЦРНА ГОРА

На примеру Црне Горе и најновијих дешавања можемо да учимо. Један од закључака, који можемо да извучемо, јесте да је ђаво веома ангажован у том делу света. Одлазећи режим и њихови трабанти, укључујући и новинаре, покушавају да пронађу проблеме тамо где их нема. Оно што им много смета у последње време јесте одлазак одређеног броја политичара у манастир Острог. Њихови аргументи иду у правцу тога да је Црква одвојена од државе те да су, у складу са тим, ови политичари учинили погрешан корак. Ово су остаци комунистичке владавине и њихове идеје о одвајању Цркве од државе. У ствари, они су идеолошки стајали на становишту да за Цркву, која је „опијум за народ“, нема места у новом друштву. Кад нису могли да остваре овај циљ и у пракси, онда су одлучили да је „Црква одвојена од државе“, како би забранили Цркви свако мешање у њихове послове. Тако, они су доносили разне законе, који су се тицали живота верника Цркве, а Црква није могла ништа званично да каже. Црногорска политичка сцена

потсећа на ово комунистичко време. У ствари, они разумеју ову подвојеност као и комунисти. Тако, када је господин Кривокапић отишао по благослов код Митрополита на дан победе, ови су оценили да је прекршио извесне принципе горе поменуте подвојености. Они ваљда мисле да човек, који хоће да се бави политиком или који заузима неко место у влади Црне Горе, не може да иде у цркву на богослужење, не може да упражњава своју веру итд. Ми, који живимо у земљама Запада, сведоци смо да је и у овим земљама Црква одвојена од државе, али ово не искључује Бога и молитву. Многи парламенти почињу своја заседања молитвом. Ја сам пре непуне две године позван од стране општине у Данденонгу да прочитам молитву и благословим почетак рада скупштине општине. Колико ми је познато, тамо је само једна особа била члан наше Цркве. Само један Либанез. Никома није пало на ум да је овде извршена дискриминација у односу на друге вере.

У Црној Гори, они који воде хајку против састанка у Острогу и против сусрета Кривокапића са митрополитом Амфилохијем, верујем, у већини су чланови Цркве. Питамо се како ли су се осећали када им је Дритан Абазовић, човек албанског порекла, рекао да му је „било задовољство да оде у Острог на састанак са људима“?

ИМАТЕ ЛИ ПРОБЛЕМ, БИЛО КОЈЕ ВРСТЕ, ПОЗОВИТЕ ВАШЕ СВЕШТЕНИКЕ. ПИТАЈТЕ. ЧАК И ДА ВАМ НЕ МОГУ ПОМОЋИ, ТО ВАС КОШТА САМО ЈЕДАН ТЕЛЕФОНСКИ ПОЗИВ. МИ СМО ТУ ДА ВАМ ПОКУШАМО ПОМОЋИ НА НАЧИН КАКО ЈЕ ТО МОГУЋЕ.

КО САМ ЈА

Често пута се може чути како људи улазе у разговор о дневним приликама, о томе шта се дешава данас код нас и у свету као и да ли садашње прилике личе на нека пророчанства из Библије о крају света. „Биће свуда ратови, народ ће отпасти од Бога, ко зна да ли ће се наћи хришћани на земљи“, итд. Пре свега, треба знати, наш посао није овде да одлучујемо о томе јесу ли наша времена последња или нису. Наш посао јесте да слушамо глас Сина Божијега, Његовог Јеванђеља, да живимо у складу са Божијим упутствима. Христово Јеванђеље је довољно за наше спасење. Он, Који је „хлеб живота који сиђе с неба“, „дао је себе у откуп за свет“ и ми се данас хранимо Њиме, а то нас води у Вечност.

Ако овако верујемо онда су искључени пророци овога времена, који се, евентуално, појављују и који претскажују шта ће се десити, како и када. Пророштво је дар од Бога, као и сви други дарови те, када кажемо да нема више пророка, то значи да нема пророка који нам нуде спасење ван Јеванђеља, јер то просто није тако. Ако не верујемо Христу, ако не верујемо Његовим апостолима, ако не верујемо апостолским наследницима, следовање некаквим пророцима новог времена, може само да нас води у пропаст.

Међутим, ако је пророштво у смислу подсећања на живљење по Јеванђељу, онда то није новина и то је у реду. Тако размишљајући, онда неминовно можемо закључити да су све наше искрено верујуће баке пророци. Свака жена која безусловно верује у Бога и која вас упућује на следовање Христу, може се назвати пророком. Св. Јован Крститељ је последњи пророк, ако се изузму пророчанске речи самога Господа Исуса Христа.

Када је Господ питао своје ученике шта кажу људи „ко сам ја“,

апостоли су Му одговорили да људи кажу да си један од пророка.

А на питање шта сами апостоли мисле о том питању, апостол Петар је рекао: „*Ти си Христос*“ (Мт. 8,29). У име осталих апостола, апостол Петар исповеда Христа. На једном другом месту исти апостол каже: „*Ти си Христос, син Боја живога*“ (Мт. 16,16).

Ево одговора на питање Сина Божијега! Он је Христос – Помазаник – Месија – Искупитељ – Спаситељ, али је у исто време и „Син Бога живога“. Апостол Петар, који је исповедио ову истину, у име свих апостола, исповедио је то и за све нас. Када су апостоли Христови, људи који су посведочили Његово божанство небројено пута, без резерве исповедили своју веру у Њега, па су то на крају платили својом главом, онда је та исповест прихватљива и за нас.

Тај Господ, обнародован свету од стране апостола, је, заиста, „Онај Који јесте“, Алфа и Омега“. Он је наш узор у животу. Њему се уподобљавамо. Покушавамо да „дорастемо до висине раста Његова“. Па, кад је то тако, онда бисмо могли, слично Христу, да поставимо питање својим ближњима: Шта кажу људи ко сам ја, или о мени.

За нас је одговор да добро и успешно носимо лик Христов у себи – да смо христолики; да смо неко ко испуњава Јеванђелске принципе живљења. То би се, пак, могло поједноставити у смислу да људи кажу да је неко од нас човек – да смо људи. У том смислу гледано, философија блажене успомене патријарха Павла, када је понављао: „Будимо људи“, у свој својој лепоти долази до изражаја. То је, у ствари, најкраћи и најбољи одговор за свакога човека, за сваку жену, за свако дете односно за свако биће Божије.

Када, дакле, слушамо у храму овај одељак из Светог Писма, или га читамо приватно у нашем дому, треба да размишљамо у два правца. Један је да је ово исповест

апостола о томе шта су веровали о Христу, а друга је да ми, који смо христолики, по благодати Божијој, будући да смо Христови следбеници, и сами морамо да дамо одговор на питање упућено нама: ко сам ја?, те да други, или ми сами, можемо одговорити на то питање у смислу горе реченом: да смо Божији, односно да смо људи.

ИЗ ЖИВОТА СВЕТОГ ПАТРИЈАРХА ПАВЛА „САЗНАЈЕМО ДА ЧОВЕК, УПРКОС СВЕМУ, МОРА ДА УСТАНЕ У ОДБРАНУ ДОБРА И ЧОВЕКОЉУБЉА, БЕЗ ОБЗИРА ДА ЛИ БИО СВЕТОВАН ИЛИ ДУХОВНИК, БЕЗ ОБЗИРА ДА ЛИ БИО СИРОМАШНИ МОНАХ У МАНАСТИРУ ИЛИ ПАТРИЈАРХ, КОЈИ МОРА ДА СЕ НОСИ, У ТЕШКИМ ИСТОРИЈСКИМ ВРЕМЕНИМА, СА ВЕЛИКИМ ИЗАЗОВИМА ЗА ПРАВОСЛАВЉЕ, СРПСТВО И СВОЈ СТРАДАЛИ НАРОД, ДА САМО ОДБРАНОМ ЉУДСКОСТИ МОЖЕ ДА СЕ ОСТАНЕ ВЕРАН ДУХОВНОЈ ВЕРТИКАЛИ“.

Богатство Православља је управо у животима светих Божијих људи, који су живели истински хришћански живот, те пуни искуства, преносећи то своје искуство на папир, оставили нама, поред живог примера како треба живети, и упутства, али не ничега новог, него јеванђељског. Они нам само помажу да се чврсто држимо откривеног Јеванђеља, да од тога не одступамо.

Јер, јеванђелски живот у нама ваја истинског човека и „сина Божијега“ у малом. Те, могли бисмо додати, напред реченоме, и то: да би неко могао и за нас да каже, одговарајући на питање: „Ко сам ја?“ – Ти си син Божији или кћер Божија. Ето циља живота за свакога од нас! Један од најбољих начина да се ово оствари јесте тај да усвојимо речи Христове, изговорене у данашњем јеванђељу: „*Ко хоће за мном да иде нека се одрекне себе и узме крст свој, и за мном иде*“ (Мк. 8,34).

Патријарх Павле би још додао: „Будимо људи“!

Проша Милораг Лончар

THE DIVINE LITURGY

WHERE COMMUNION WITH GOD
IS RESTORED

At the Mystical Supper in the Upper Room Jesus gave a dramatically new meaning to the food and drink of the sacred meal. He identified Himself with the bread and wine: "Take, eat; this is my Body. Drink of it all of you; for this is my Blood of the New Covenant" (Matthew 26:26-28). Food had always sustained the earthly existence of everyone, but in the Eucharist the Lord gave us a distinctively unique human food – bread and wine – that by the power of the Holy Spirit, has become our gift of life.

Consecrated and sanctified, the bread and wine become the Body and Blood of Christ. This change is not physical but mystical and sacramental, and we partake of the true Body and Blood of Christ. In the eucharistic meal God enters into such a communion of life that He feeds humanity with His own Being, while still remaining distinct. In the words of St. Maximos the Confessor, Christ, "transmits to us divine life, making Himself eatable." The Author of life shatters the limitations of our createdness. Christ acts so that "we might become sharers of divine nature" (2 Peter 1:4).

From the moment Christ instituted this Mystery, the Eucharist became the center of the Church's life, and her most profound prayer. The Eucharist is both the source and the summit of our life in Christ. It is in the Eucharist that the Church is changed from a mere human community into the Body of Christ, the

Temple of the Holy Spirit, and the People of God. The Eucharist is the pre-eminent sacrament, as it completes all the others and recapitulates the entire economy of salvation. Through the Eucharist our new life in Christ is renewed and increased. The Eucharist imparts life and the life it gives is the life of God.

The Church is that place where heaven and earth are united, and where we can live as we were meant to be, as before the Fall. The Church's Divine Liturgy is that place where the disunity that came with the Fall is put aside, and communion with God is restored. Our participation in the Divine Liturgy is the moment when we are restored to the Garden of Eden, and God and man walk together. The Divine Liturgy unites us to the Heavenly Banquet which is taking place before the Throne of God.

The Divine Liturgy transcends time, and space, uniting believers in the worship of the Kingdom of God along with all the heavenly hosts, the saints, and the celestial angels. To this end, while everything in the Liturgy has an element of the symbolic to it, it is not just "merely" symbolic. The Liturgy is the most powerful means God has given us to make His unseen reality manifest in our midst.

We do not attend the Divine Liturgy, but participate in the Divine Liturgy, for in communing with God, we receive the Bread of Life. The Liturgy lifts us up above the disordered and dysfunctional world, and we are placed on the path to restoration and wholeness, healed by the self-emptying love of Christ, and communion with God is restored.

With love in Christ,
Abbot Tryphon

WHAT IS PRAYER?

Any increase in the depth of existence, any perception of mystery in the presence of love or beauty or of death, leads to prayer. Yet for there to be prayer in the Christian sense of the word a specifically personal relationship has to be established with living God, a 'conversation'. The word should be taken in a broad sense. It may be silent listening, a cry of distress, a celebration; it may also be Job's plaintive challenge. The disposition we need to cultivate, even when care weighs heaviest, is that of remembering that God exists and loves us; that we are not alone, lost, ridiculous in presence of nothingness or horror; that there is Another whom we may approach in union with Christ, in him, in the depths of our being.

ВЕСТИ:

[HTTPS://SVTROJICA.MELBOURNE/SR/#NEWS](https://svtrojica.melbourne/sr/#news)

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА:

[HTTPS://SVTROJICA.MELBOURNE/SR/#TIMETABLE](https://svtrojica.melbourne/sr/#timetable)

КУПИТЕ СВЕЋЕ:

[HTTPS://SVTROJICA.MELBOURNE/SR/KIOSK](https://svtrojica.melbourne/sr/kiosk)

ДИРЕКТНИ ПРЕНОСИ СЛУЖБИ:

[HTTPS://YOUTUBE.COM/C/СвТројицаБранзвик](https://youtube.com/c/СвТројицаБранзвик)

Prayer and theology are inseparable. True theology is the adoration offered by the intellect. The intellect clarifies the movement of prayer, but only prayer can give it the fervour of the Spirit. Theology is light, prayer is fire. Their union expresses the union of the intellect and the heart. But it is the intellect that must 'repose' in heart, and theology must transcend in love.

When intellect is filled with love towards God, it tears this world of death apart, it breaks away from images, passions, reasoning, in order to be no longer anything but gratitude and joy. For it experiences, in this way, victory over death.

Olivier Clément
The Roots of Christian Mysticism
2nd Edition